

А не отъ тебъ укори да чуя

(Мълчае. Чува се тръба - зовъ за тръване)

Змѣя. — Не излишно е да ти напомня:

Докато ме нѣма - азъ желая:

Чужди кракъ да не е тукъ стъпалъ!

Отъ усойното магьосницата,

Да не си я пуснала до прага!

Инакъ азъ ще бъда ~~недоволенъ~~!...

Преди да се разделимъ - не би ли

Цѣлунала жаднеещи устни?

Чува (се приближава и искоттно ъзгубва)
Змѣя (я поглежда и му изва кѣто на устни)

Тѣй не искамъ да се разделиме!

Въ усмивката е силата на змея.

А азъ тръгвамъ сила да премера...

(Плъсва ръце)

— Да запѣе хорътъ!

(Хорътъ запѣва. После се чуватъ цимбали. Почватъ се танци. Явяватъ се танцьорки въ прозирни вуаи. Обикаляйки двойката - хвърлятъ цѣфта върху тѣхъ. Чува поразведенъ миге. Змѣятъ я поглежда сѣсно - доволно и става, шептеещи.)

Тѣй те искамъ!... Сега мога си!

Въ боеветъ сѣми да присѣбря! (излиза)

Чува, останала сѣсна дова знакъ да мѣкне хора. Мануворкинтъ излизатъ смутени). Ръчица Зора.

Зора. — Най подире ще си поотдѣхнемъ!

Чува (чутливо) — За колко ли. Денъ или седмица,

А душа ми за вѣчностъ жадува!

Зора. — Такъвъ е билъ късметя ни, сестро,

да се денемъ негде! но кждѣ ли?

Чува. — Кждѣ, кждѣ! това ме измъчва!

Да нѣма кждѣ душа ~~не~~ да отдѣхне!

Проклѣтъ да си отъ ближни, далечни...

И то защо!... по воля ~~не~~ на змея...

(решително) — Ще види той! Ще му дойда дохакъ!

Зора. — Дѣ да можешъ! Ще станешъ за всички

Спасителка! Направи го сестро!

Чува (злѣтно) — Тайнитѣ му - имамъ въ рждѣ си